

JE TO TADY! POSLEDNÍ BITVA NA ZEMI!

Strategie nového bojovníka - záměr, vědomí & nečinnost

- CZ24 News | 14. června 2023

ČESKO: Když se člověk narodí, obvykle vstoupí do světa v kategorii “normální člověk”. To znamená takovej malej človíček s velkým potenciálem, kterej může libovolně rozvinout. Je na každým jednotlivci, co se svým životem udělá a jak ten potenciál rozvine. Většina lidí se za ten život moc neposune, možná jen o malej kousek, ale někdo se posune hodně, a někdo se naopak posune dozadu a pak to musí v dalších životech dohánět.

Někde mezi narozením a dospělostí se většina z nás zařadí z kategorie “normální člověk” do nějaký jiný. “Normálních lidí” dneska moc není. Normální je někdo, kdo sem přijde s nějakým úkolem, na kterým celý život pracuje a rozvíjí se, ale bez nějakých extrémů. Splní si ten svůj úkol, něco se naučí, ale nijak nevyniká. Přesto ale v okamžiku smrti vidí, že to všechno mělo nějakou hodnotu, a může se posunout k další lekci.

V dnešním světě je ale minimální šance udržet se v tehle kategorii. Žijeme ve vysoce kontrolované společnosti, pečlivě řízené a ovládané Loutkářema, která na člověka neustále aplikuje **tlak, kterej se ho snaží toho lidství zbavit** (dneska už doslova a dost zákeřnejma metodama) a přetvořit ho k obrazu Loutkářů, tj. na *poslušnej zdroj energie*.

Většina lidí těm vlivům podlehnou a zařadí se do kategorie “zombík”. Žádný *vlastní* cíl nemají. Cíle si nechávají diktovat od Loutkářů a ani si to neuvědomují. **Pachtí se za vágními nesmysly jako peníze, kariéra, nebo sláva, ale jejich život je prázdný a osobní rozvoj neexistující.** Zombík je plně v moci Loutkářů a vždycky se nechá snadno zmanipulovat.

To je dnes bohužel ten nejpravděpodobnější výsledek “vývoje” nově narozeného človíčka. Prakticky nikdo mu nepomůže udržet se alespoň na úrovni toho “normálního člověka”, natož stát se třeba něčím lepším. **Nesklouznout do kategorie “zombík” vyžaduje hodně úsilí.** Člověka k tomu musí pořádně hnát jeho duše, která ale musí mít dost předchozích zkušeností, aby v tomhle prostředí dokázala odolat tomu zombifikačnímu tlaku.

Většina lidí bohužel nemá dostatečně silný duševní pohon, anebo možná nemají duši vůbec, takže se v mládí bez odporu nechají zasunout do kategorie zombíků nebo biorobotů, v níž se roční celý život. Po smrti, když se jim rozjasní vědomí zpět do normálního stavu (pokud se tak vůbec stane), se ponuře dívají na to, čím tady strávili těch pár desítek let, a mírně si zoufají nad tím, jak se jim to vůbec nepovedlo a budou to muset zkoušet znovu. A ještě s extra karmou, kterou si tu vytvořili.

Mise na Zemi jsou v týhle době ale zatraceně těžké a s malým výhledem na nějaký velký úspěch, takže už když ten člověk jen prožije ten život aspoň tak nějak polo-vědomě a trochu se o něco snaží sám za sebe, nenechá se zombifikovat na 100%, a má nějaký pozitivní vliv na svoje okolí, je to úspěch a zbytečný to nebylo. **Na Zemi probíhá výuka ve velké míře skrz utrpení** a když ten člověk ustojí a nenechá se zkorumpovat, je to aspoň malej krok kupředu. V prostředí, který vás neustále skopává dozadu, to není bezvýznamný.

Aby se ale člověk *opravdu* vyhnul cestě zombíka, musí jeho duše mít dostatečnou sílu a odhodlání, aby ho nějakýma zkouškama dotlačila k bodu nějakýho “probuzení”. Ten člověk musí do značný

míry *pochopit* situaci, ve kteréj se ocitnul. Musí si uvědomit ten tlak, kterýj se z něj snaží udělat zombíka, pochopit, že tohle fakt nechce, a pak si uvědomí, **že se bude muset hodně snažit jít proti proudu, aby se někam dostal a nenechal se spláchnout s ostatníma do kanálu.**

Když se někdo probudí jen tak “trochu” a pochopí věci jen částečně, může z něj přece jenom bejt relativně normální, nezombifikovanej člověk, kterýj si hlídá, aby nespád do kategorie zombíka, ale nesnaží se nijak zvlášť vybočovat. Toho je ale celkem těžký dosáhnout, protože když se nesnažíte opravdu cílevědomě jít proti proudu, tak vás ten proud obvykle dřív nebo pozdějc stáhne s sebou. “Symbolická” snaha odolávat tu nestačí. Musí bejt opravdová.

Když už teda někdo náhodou vážně pochopí, proti čemu stojí, posune se víceméně “z donucení” za hranice toho “normálu”. Ten, kdo procitne *pořádně*, si může vybrat cestu, jakou chce. Koneckonců součástí procitnutí je pochopení, že **veškerý omezení si v podstatě vytváříme sami**. Máme nekonečně možností, co můžeme dělat a co můžeme bejt. Je to na nás.

Vědomí bojovníka

Někdo si vybere žít jako bojovník. To znamená spoustu věcí, ale prakticky ve všem se to liší od života zombíka, kterýj je pasivní a nevědoměj. Bojovník má *strategii, záměr*, je si *vědoměj* všeho, co se děje v něm a okolo něj, a všechno to pozoruje a učí se z toho.

První, na čem musí pracovat, je *vědomí*. Musí se udržovat ve stavu probuzenosti, neboť jedině tak může cokoliv dokázat. Nemůže si dovolit usnout nebo stagnovat. **Musí si bejt všeho vědoměj - jednak toho, co se děje v něm a jak mu to je nebo není užitečný, a jednak toho, co se děje okolo něj a jak ho to ovlivňuje.** A musí na sobě neustále pracovat.

Tady by bylo vhodný poznamenat, že slovem “vědomí” se překládají dvě anglický slova, kterýj mají trochu odlišnej význam. **Consciousness** je vědomí ve smyslu “bejt při vědomí” nebo “nebejt v bezvědomí”, nebo jinak, je to něco, co má člověk, ale ne legáček. Naproti tomu **awareness** souvisí s “bejt si vědoměj” (situace, věcí kolem sebe, vlastních myšlenek, pocitů, atd.), “uvědomovat si”, nebo “mít o něčem povědomí”. To legáček taky nemá, ale nemá to ani většina lidí. V kontextu Toltéků a bojovníků mluvíme prakticky vždycky o tomhle druhym “vědomí” - *awareness*.

Zombík si ničeho vědoměj není, sám sebe ani pořádně nezná, a nechá se ovlivnit čímkoliv, co si na něj připraví Loutkáři, kteří ho znají líp než on sám sebe (neboť ho dlouho studovali a špehují ho na každym kroku), nebo i nějácí menší paraziti. Žije potom naprosto automaticky a předvídatelně a není vlastním pánem, ale jen nástrojem něčích machinací. **Je permanentním otrokem, kterýj je na tom tak špatně, že si ani neuvědomuje, že je otrok. Což je přesně to, čemu se bojovník chce vyhnout.**

Bojovník chce svobodu. To je jeho hlavní cíl - svoboda bejt, co chce, vnímat všechno, co se dá, a odkrejšvat tajemství tohodle nekonečně komplexního světa, ze kterýho zombík nevnímá ani zlomek jednoho procenta. Bojovník odhalil, že svět je nekonečně zajímavější, než na první pohled vypadá, a odmítá se pohybovat jen v nějakých předepsanejch kolejích, protože to by byla zatracená nuda.

Vnímání je ale zapeklitá věc. Naprostá většina světa nám za normálních okolností zůstává skrytá. Takže zásadní otázkou je, jak se k tomu skrytému dostat. V prostředí toltéckejch čarodějů má bojovník tu výhodu, že má k dispozici plody tisíce let starý tradice, kterýj mu předávají bojovníci předchozí generace, kteří se naučili *vidět*.

Vidění je klíčovým aspektem vědění Toltéků. Všechno sestává z energie a *vidět* znamená **vnímat tu energii přímo**. Na rozdíl od náboženskejch systémů, kterýj jsou založený na víře, vědění Toltéků se

zakládá na vlastní zkušenosti a *vidění*. Věřící věří. Vidoucí *vidí*. V tom je velký rozdíl.

Bojovník v toltéckej skupině má teda k dispozici rozsáhlý vědění nasbíraný dlouhým generacem *vidoucích* bojovníků, přičemž každá nová generace se sama naučí *vidět*, čímž si pak všechno může ověřit. Většina z nás nemá k dispozici toltéckýho učitele, ale máme k dispozici aspoň knížky a ty Internety. Lidi jako Carlos Castaneda pro nás všechno poměrně detailně sepsali, takže máme aspoň nějakou teorii, od které se můžeme odrazit. Většina našeho poznání ale musí vyjít z naší vlastní zkušenosti a uvádění získaných znalostí do praxe.

Bez toho, abysme zacházeli do zdoluhavejch detailů, můžeme říct, že staří Toltékové *viděli*, že vnímání je záležitostí *bodu spojení*, kterej rozsvěcí určitý emanace v energetickym poli živý bytosti. Celý svět je prostoupený nekonečným množstvím emanací, nebo energetickejch vláken, z nichž náš bod spojení "zachycuje" jen některý, a to určuje, co vnímáme. Když se bod spojení posune a pokreje jiný shluk emanací, vnímání se změní.

Čarodějové *viděli*, že za normálních okolností mají všichni lidi bod spojení na stejným místě, ale když někdo v danou chvíli vnímá něco jinýho než ostatní, jeho bod spojení je posunutý. Z toho si logicky vyvodili, že pokud chtějí vnímat víc, než je pro ně normální, potřebujou se naučit posunout bod spojení.

To se stalo klíčovým aspektem jejich učení a bojovník se v podstatě celý život snaží vychýlit svůj bod spojení z jeho obvyklýho místa, což mu otevírá dveře k vnímání skrytejch částí nekonečného spektra informačního pole, z něhož za normálních okolností vnímáme jen miniaturní výsek.

Čarodějové taky přišli na to, že naše současná poloha bodu spojení je **výsledkem programování společnosti**, v níž žijeme. Od malíčka se nám říká, že svět je takovej a makovej, že tohle je možný a támhleto ne, a tak se dítě, který ještě vnímá spoustu věcí, který dospělí už nevnímají, naučí, co vnímat "má" a co ne. V dětství bod spojení není pevně na jednom místě, ale začlenění se do lidský společnosti ho upevní v tom místě, kde ho mají všichni ostatní. **Každý se učí vnímat svět tak, jak ho vnímají ostatní.**

To je samozřejmě neskutečně omezující a proto jsou veškerý praktiky Toltéků zaměřený na to, aby tenhle stav změnil. Bod spojení se může posunout buď jen o malinko (a pak vnímáte jen něco málo navíc, jako že třeba vidíte auru nebo duchy, ale pořád vnímáte většinu světa tak, jak jste zvyklí) nebo o hodně (a pak se vnímání změní kompletně a ze starýho světa nezbyde nic). Možnosti jsou daleko za hranicema toho, co si průměrný člověk vůbec dokáže představit.

Čarodějové se naučili nejen bod spojení vykopávat z obvyklý polohy, ale i mít ho pod kontrolou a **udržovat ho tam, kde chtějí**. Po vysazení ze svého obvyklýho místa má totiž tendenci bejt nestabilní, což znamená i nestabilní vnímání, jako když se vám ve snu nějaká věc proměňuje v jinou věc a nic vám z toho nedává smysl. Toltékové se teda snažili bod spojení nejen někam posunout, ale zároveň ho tam udržet, aby mohli vnímat nějaký koherentní aspekt reality.

Není až tak důležitý chápat, co přesně je bod spojení a jak to s ním funguje, ale je užitečný o tom mít nějakou hrubou představu, protože prostřednictvím toho bodu spojení se procesy vnímání dobře vysvětlují. **Bod spojení je zjednodušeně řečeno náš osobní výběr toho, co budeme vnímat z celkového spektra reality.** Podstata je, že o co víc se pohne, o to víc se změní naše vnímání.

Zároveň když mluvíme o snaze *pohnout bodem spojení*, je to snaha přinutit naše energetický tělo dočasně **překonfigurovat, na co se naše vědomí zaměřuje a co jsme schopni vnímat**. Je to tak trochu jako snaha přeladit stanici.

Většina posunů bodu spojení je jen o málo – mín než o 1%. Když si ten bod představíte jako svítící tenisák, tak jeho posun o jeden milimetr znamená, že většina toho tenisáku okupuje pořád stejnej prostor a jen relativně málo novejšch emanací (v “éteru” okolo) se dostalo *dovnitř* toho tenisáku. I tohle málo ale může mít za následek *ohromný změny ve vnímání*.

Když se pak na změny vnímání podíváme z hlediska drog jako LSD, můžeme říct, že ty drogy mají za následek posun bodu spojení, nebo jeho vykojení z obvyklý polohy. **Už tam ale chybí to, aby se ten bod spojení udržel na jednom místě, neboli stabilizoval**, a proto z těch drogovějšch tripů nikdo nechápe hlavu ani patu. Vnímání je nekoherentní.

Součástí strategie bojovníka je uvolňovat bod spojení z jeho obvyklýho místa a tak rozšiřovat svoje vnímání. To vede k zážitkům a zkušenostem, ke kterejm se člověk normálně nedostane, což vede k širšímu chápání světa, než je možný s bodem spojení na jednom místě. Zároveň se potom může dostavit i *vidění*.

Ve stavu “normální člověk” by pozice bodu spojení neměla bejt tak rigidní a omezená, jako je v dnešním světě. Náš současnej stav není “normální”. **Je to v podstatě patologickej stav, kterej je výsledkem tisíců let programování lidstva, aby bylo omezený a snadno ovladatelný**. Naše současný spektrum vnímání nemá nic společnýho s objektivní realitou. Jen to jen **specificky vykonstruovanej výsek nějaký varianty reality**.

Snaha bojovníka to změnit teda není ani tak pokusem o něco nadpřirozenýho nebo zvláštního, ale naopak pokusem získat zpátky, co mu patří a bylo mu odebráno zdegenerovanou společností.

Nedělání

Zásadní otázkou teda je, *jak s tím bodem spojení pohnout*. To, co ho udržuje ukotvenej v jednom bodě, je určitá stabilita v našem chování a všem, co děláme. **Děláme-li věci pořád stejně, naše vnímání se nijak nemění a bod spojení se nehejbe**. Samovolně se může pohnout například při nějakym neobvyklým zážitku. Čím intenzivnější zážitek, tím větší může bejt posun a změna vnímání.

Čarodějové teda přišli na to, že ideální způsob, jak systematicky v každodenním životě postrkovat bod spojení, je dělat věci *jinak*. Říkali tomu *nedělání*. *Dělání* je všechno, na co jsme zvyklí, co je pro nás normální a pohodlný. *Nedělání* je pak všechno, co z normálu vybočuje a do našeho běžnýho života nezapadá, a **obzvlášť to, co útočí na naše ego**.

Ego je plný strachu a nemá rádo změnu. Drží se teda ve vyjetějch kolejích a vyhýbá se čemukoliv nepohodlnýmu. To ale nevede k žádněj svobodě, takže bojovník **svoje ego neustále podkopává**. Ego úzce souvisí s vlastní důležitostí, kterou jsem vysvětlil v [bezchybnosti bojovníka](#). Ta pomáhá udržet bod spojení v jednom místě a brání rozšíření vnímání.

Zombík je plně v zajetí *dělání*. Žije *automaticky* a má svoji *rutinu*. Toho se chce bojovník zbavit, a proto **rutinu rozbíjí**. K tomu je třeba neustále posilovat vlastní vědomí, neboli uvědomovat si toho v každej situaci co nejvíc o tom, co se v nás a kolem nás děje.

Bojovník se snaží nic nedělat automaticky a naopak dělat všechno vědomě. Nedělá nic samovolně a vždy se soustředí na to, co dělá, a zároveň na to, co se děje kolem něj. Trénovanýho bojovníka je těžký něčim zaskočit nebo se k němu nepozorovaně připlížit, protože si všeho všímá.

K zombíkovi se nepozorovaně připlížíte snadno, protože si všímá jen pár kravin ve vlastní hlavě a zbytek světa nevnímá. Stejně snadno odlákáte jeho pozornost, protože nemá žádný povědomí o ničem mimo svoji momentální myšlenku a reaguje reflexivně a velmi předvídatelně. Bojovníka takhle neoblbnete, protože dává pozor, nereaguje reflexivně, ale promyšleně, a když praktikuje *nedělání*,

tak je ještě úplně nepředvídatelný.

Bojovník je nepřetržitě ve stavu bdělosti. **Ví kdo je, co dělá, proč to dělá, a všechno vnímá v kontextu svého života bojovníka na cestě ke svobodě.**

Když jde zombík nakoupit, jde automaticky, *stejnou cestou jako vždycky*, a skoro *nic kolem sebe nevnímá*. Přemejšlí si o nějakých náhodných kravinách, možná tak vnímá, co je 3 metry před nim, aby nenarazil do sloupu, ale už nevnímá, co je 3 metry nalevo a napravo, a už vůbec netuší, co se děje 3 metry za nim nebo nad nim. A rozhodně nevnímá, že je energetická bytost v mysteriózním světě nekonečných možností.

Bojovník tohle všechno vnímá. I když jde nakoupit, ví jasně, že je energetická bytost na cestě ke svobodě (a zároveň na cestě do obchodu, ale to není tak důležitý), vnímá jiný energetický bytosti kolem sebe (a uvědomuje si, že jsou to energetický bytosti), všímá si, co se děje okolo něj a nemůže se mu stát, že na něj najednou někdo vybafne a způsobí mu infarkt.

Když toho zombíka někdo nečekaně zastaví a na něco se ho zeptá, reaguje automaticky a **tak, jak je naučený**. Bojovník si všeho všímá a reaguje promyšleně a **tak, jak uzná za vhodný**. Je klidně možný, že navenek odpoví stejně jako ten zombík. Rozdíl je v tom, že zombík odpověděl bez přemejšlení prakticky jediným možným způsobem, jakým to umí, zatímco bojovník si to promyslel a prostě to zrovna zhodnotil tak, že tahle odpověď je tu momentálně adekvátní nebo žádoucí. Zapojil do toho ale svoje vědomí. Zombík ne. U toho jen proběh nějaký program.

Aby bojovník tohohle stavu dosáhl, musí se to učit. *Nedělání* je pomůcka, která k tomu slouží. Bojovník se učí dělat triviální každodenní věci *vědomě* tím, že je dělá jinak, než je zvyklý. Každý den děláme stovky úkonů, o kterých nepřemejšlíme, a tudíž projdeme většinu dne automaticky. Proto se pak lidem stává, že dvě hodiny hledají peněženku a pak ji najdou v mrazáku. Vědomí se trénuje tak, že se věcem věnuje pozornost.

Drtivá většina lidí si obouvá jako první vždycky stejnou botu, ale když se jich zeptáte kterou, tak jim bude chvíli trvat, než na to přijdou, nebo si budou dokonce myslet, že to je náhodný a nemají žádnou preferenci. Když se na to ale zaměříte a zkusíte si nejdřív obout tu druhou, je tu slušná šance, že to pro vás bude poněkud neobvyklý pocit, ačkoliv je to triviální prkotina. Tyhle věci jsou tak hluboce zažitý a automatický, že člověka vůbec nenapadne, že dělat to obráceně by mohlo působit tak zvláštně. Schválně si to ale vyzkoušejte.

Stejně tak samozřejmě všichni nosí hodinky pořád na stejné ruce, navlíkají pásek do kalhot ze stejné strany, nasedají na kolo ze stejné strany, většinu věcí dělají podle toho, jestli jsou leváci nebo praváci a obráceně to neumí, určitý věci dělají v určitým pořadí, a podobně. A u ničeho z toho nepřemejšlejí a nesoustředí se na to.

Takže to je první oblast, kde bojovník zavede změny. Začne tle věci dělat jinak, často obráceně, a to ho nutí se na ně soustředit. Pointa není až tak v tom, dělat to jinak, ale v tom, že se na to soustředí a nedělá to automaticky. Nosit hodinky na druhé ruce má smysl jen do té doby, než si na to zvyknete a stane se z toho jen *jiná rutina*. *Nedělání* je vybírat si každý den vědomě, na kterou ruku si ty hodinky dáte, a veškerou rutinu neustále rozbíjet.

Tyhle změny jednak člověka naučí žít obecně vědomě a všeho si všímat (a nebejt jen biorobot na ovládání), ale zároveň vedou k miniaturním posunům bodu spojení. Dalším krokem je pak nejen dělat věci *jinak*, ale dělat je *co nejneobvyklejším způsobem*, dělat věci, *který obvykle neděláte*, dělat věci *bez nějakého praktického důvodu*, a hlavně dělat věci, *který útočí na vaše ego*.

Takže nejen že můžete střídat, kterou botu si obujete jako první, ale můžete se naučit různé způsoby, jak si zavázat tkaničky a dělat to pokaždý jinak, a nejlépe ještě vymyslet vlastní způsob. Můžete dělat věci způsobem, kterej neni nejpohodlnější, jako třeba si ty boty zavázat moc volně, což pak budete celou cestu vnímat a to vás bude udržovat při vědomí a zabráňovat tomu, že jdete automaticky a zasněně a ani nevíte, kde jste.

Profesionální nedělači si pak ty boty ještě prohodí, což je jednak divnější a nepohodlnější, a jednak to útočí na ego, protože s botama obráceně vypadáte jak debil. Bojovník často dělá věci, který ho nějak zesměšňují, čímž jednak omezuje vlastní důležitost, jednak zintenzivňuje svoje povědomí o situaci, a jednak pošťuchuje bod spojení.

K tomu můžete dělat vždycky něco navíc, bez jakýhokoliv osobního zisku. Obvykle člověk dělá cokoli jen tehdy, když z toho má nějaký zisk. (I když poslední dobou často prostě jen jede programy, ze kterejch ani žádný zisk nemá, ale to už je hluboká zombifikace.) Ego se nechce něco dělat bez zisku – zisk posiluje vlastní důležitost. Proto to bojovník dělá. Jde někam oklikou, přidává si k něčemu zbytečný pohyby, schválně si nějaký úkoly dělá složitější, dělá věci tou mín šikovnou rukou, a podobně.

Každý den máme milióny možností, jak něco dělat jinak a tím udržovat svoji pozornost na tom, co děláme, a nenechat ji utíkat, kam se jí zachce, nebo kam ji zatahnou nějaký vnější vlivy, jako je tomu u zombíků. Do práce se člověk obvykle může dostat různěma cestama, ale jde/jede vždycky tou samou. Automaticky. Bez přemejšlení.

Každodenní věci jako oblékání děláme skrz nějakou neměnnou rutinu s fixním pořadím jednotlivých úkonů, kterou si ani neuvědomujeme. Bojovník to všechno začne měnit a všimnout si toho. Po svém bytě/domě chodíte tak předvídatelně, že by se vaše stopy často daly nakreslit na zem a skoro vždycky byste se do nich trefili. Nikdy neuděláte extra krok stranou jen tak pro nic za nic. Všechno je automatika. Zatačku doleva vždycky projdete otočením o 90° doleva a nikdy otočením o 270° doprava.

Když se podíváte na malé děti, zjistíte, že ty rutiny zdaleka tolik nemají. Poskakují si, kudy chtějí, nijak je netrápí, že občas do něčeho narazí nebo někam spadnou, občas se jen tak pro nic za nic zatočí do kolečka, zpívají si u toho, lezou po všem, co vypadá zajímavě, po cestě domu si hrajou na indiány, a tak dál. Prostě na rozdíl od zombíků opravdu žijou. Ale společnost to z nich většinou časem vymlátí a udělá z nich taky zombíky. Sláva [civilizaci](#)!

Každá rutina se dá rozbít a tím si člověk pěstuje povědomí o všem kolem sebe. Tahle zdánlivě triviální a pro normálního člověka (natož pro zombíka) směšná praxe má ale dalekosáhlý důsledek. Rychle takhle zjistíte, že ze světa najednou vnímáte mnohem víc než kdy dřív, a přitom jste ještě ani neudělali nic opravdu úžasnýho. Jen jste přestali být bioroboti a otevřeli jste oči.

Zároveň jste pak mnohem líp připraveni na jakýkoliv nepředvídaný události a nečekaný změny. Ty zombíky vždycky hrozně vykocejí, a snaží se zas co nejrychleji vrátit do vyjetých kolejí (a mezitím nadávají, že se něco změnilo). Bojovníka naopak nadchne, že se děje něco nového a má možnost vybočit z rutiny a vyzkoušet si něco jiného. Zombík to bere jako otravnost, bojovník jako výzvu.

Bojovník do všeho vnáší nějaký disharmonický prvek, což ho nutí být neustále ve střehu, potlačuje jeho vlastní důležitost, a zastavuje jeho obvyklý tok myšlenek. Tím se mu taky vytváří zásoba energie, protože většinu naší energie spotřebujeme na vlastní důležitost a debilní a zbytečné myšlenky.

Zároveň neustále sleduje sám sebe, jak se chová, proč dělá věci tak nebo tak, a **pátrá po**

skutečnej motivaci svejch činů, hlavně po jakejchkoliv stopách vlastní důležitosti a veškerýho chování, který se dá klasifikovat jako “plejtvání energií”. A když u sebe nějaký takový chování detekuje, cílevědomě pracuje na jeho odbourávání. Tenhle postup vyžaduje objektivitu a ochotu vidět vlastní chyby a pracovat na sobě. Výsledkem je potom rozšiřování vědomí, a vzniká zásoba energie.

Poslední bitva na Zemi

Jednou z pomůcek bojovníka pro trénování svýho vědomí je připomínat si vlastní smrt a dívat se na všechno jako na svoji poslední bitvu na týhle Zemi. Zombík žije v “iluzi o vlastní nesmrtelnosti” a nikdy nemyslí na to, že jednoho dne umře. Každý den žije s automatickým předpokladem, že bude žít i zejtra. Proto se o nic nesnaží a skoro nic ze světa kolem sebe nevnímá.

Bojovník ví, že jeho čas na tejhle Zemi je omezenej. Ví, že smrt na něj neustále číhá a může na něj sáhnout kdykoliv. Ví, že mu nic nezaručuje, že i zejtra bude živěj. Proto si uvědomuje, že nemá čas plejtvat energií na kraviny, a že jestli má něčeho dosáhnout, každá vteřina – a každěj skutek – se počítá.

Ví, že nemůže timhle dnem, stejně jako každým jiným, procházet automaticky a ledabyle. **Cesta ke svobodě vyžaduje pozornost.** Jinak člověk skončí bez svobody a bez života a ani si nevšimne, kde to všechno propás. Takhle bojovník skončit nechce.

Na každěj den se teda dívá jako na svůj potenciálně poslední. To mu dává strážlivost potřebnou k tomu, aby neplejtval energií a všeho si všímal. Světa kolem sebe si můžete nevšímat, když máte jistotu, že tu bude i zejtra a pozejtří a nikam vám neuteče. Bojovník ale ví, že tuhle jistotu nemá.

Všechno, co dělá, vnímá jako svojí (možná) poslední bitvu. To jednak vede k bezchybnosti, protože odfláknout svůj poslední čin na Zemi by bylo fakt hloupý, a jednak k vnímání a vychutnávání každýho momentu, protože umřít a ani si nevšimnout, co se vlastně stalo, by bylo taky hloupý.

Až půjdete příště z práce domu (nebo nějakou jinou běžnou trasu), představte si, že je to váš poslední den na Zemi, a že to všechno, co po tej cestě můžete vidět, už nikdy znova neuvidíte. Půjdete s hlavou nepřítomně skloněnou a plnou zbytečnejch a bezvýznamnejch myšlenek o tom, co se stalo v práci? Jak to ovlivní vaše vědomí a vnímání?

Stejně tak když děláte cokoliv jinýho, představte si, že to je možná to poslední, co kdy uděláte. Bude váš poslední čin v tomhle životě odfláknutej, nebo dokonce úplně zbytečnej? Chcete to tak? Jediná možnost, jak se takovému hloupému výsledku vyhnout, je bezchybnost v každým momentě. A to vyžaduje jasný vědomí.

Bojovník svět kolem sebe vnímá s maximální intenzitou i proto, že ví, že už ho možná nikdy neuvidí. Zombíci životem projdou poslepu a vůbec si nevšimnou většiny toho, co se kolem nich po celou tu dobu dělo. Takhle hloupý vyplejtvání života si bojovník nemůže dovolit.

Nikdo z nás neví, kdy náš čas na Zemi vyprší. Může to bejt kdykoliv. Možná už nám moc nezbejvá. Je jen na nás, jestli ten zbejvající čas nějak smysluplně využijeme nebo ho vyplejtváme na blbosti.

Záměr

Jedním z aspektů bojovníka, který ho odlišujou od ostatních lidí, je *nezlomnej záměr*. Neosobní síle, která dokáže věci měnit a přetvářet, říkaji čarodějové *vůle*. **Záměr je účelný řízení vůle.** Je to síla, která dává všechno do pohybu a stojí na počátku každý změny. Chceme-li něčeho dosáhnout, *záměr* je prvním krokem k cíli.

Záměr působí ve druhé pozornosti, neboli na podprahové úrovni, podobně jako třeba intuice nebo jasnovidectví. **Nastavit se ale dá vědomě.** Záměr je vlastně aktivní interakcí mezi první a druhou pozorností. Je to těžko definovatelná "síla" (i když to asi není to správné slovo), která propojuje naše vědomý jednání s působením neviditelné energie všude kolem nás.

Naše myšlenky, emoce a strachy ovlivňují náš život, a to dost znatelně, i když ty souvislosti nejsou vždycky na první pohled patrné. Je známý, že pesimisti přitahují negativní věci, nebo že lidi, kteří se všeho bojí, málokdy v něčem uspějí. Naopak lidi, kteří si s ničím moc nelámou hlavu, se dostávají přes překážky s někdy až nepochopitelnou lehkostí. Psychické svět, nebo vědomí, má prostě vliv na fyzickou realitu.

Záměr nám dláždí cestu na tej psychické, neviditelné úrovni, pro dosažení toho, co chceme, v tej fyzické rovině. Sbírá naše odhodlání a **koncentruje naši energii zamejšleným směrem**. Vytváří výsledek ve druhé pozornosti jako vzor pro první pozornost, která se mu pak přizpůsobuje.

Zombík žádné záměr nemá. Řídí ho *programy*, který mu předhazují Loutkáři. Snaží se "dosáhnout" jen toho, čeho mu někdo nadiktoval, že by měl dosáhnout. Nemá v tom žádnou svobodu, i když si myslí, že jo, a jen následuje něčí instrukce, ať už vědomě nebo ne. Je schopnej se do krve rvát za zemi, o které ještě před měsícem prakticky nic nevěděl, z "důvodů", který mu někdo nadiktoval. Nemá žádný spojení s vůlí. Celej jeho přístup k životu je pasivní.

Bojovník má přístup k životu aktivní. Svoje cíle si stanovuje sám a s použitím *záměru* využívá vůli k jejich uskutečnění. Vždycky ví, co dělá a proč to dělá. Nejde cestou nejmenšího odporu, jako zombíci. Vede ho jeho *bezchybnost*. Jelikož neustále trénuje svoje vědomí, má jasnou představu o tom, kdo je a k čemu směřuje všechno jeho konání. Má jasno ve svých cílech, protože je má dávno dobře promyšlený.

Zombík nic promyšleného nemá a ani neví, kdo je. Neuvědomuje si svojí podstatu. Je přesně taková loutka, jakou z něj Loutkáři záměrně udělali. V nečekaných situacích se rozhoduje víceméně instinktivně, na bázi svého programování, ega a strachů.

Bojovníka nečekaná situace nijak nezaskočí, protože si v první řadě nevytváří předsudky o tom, co ho čeká a co ne. Je vždycky připravený na všechno. A ať se stane cokoli, zná svoje cíle a má strategii. Nečekané komplikace bere jako výzvu a nijak si nad nima nezoufá. Neví, co se stane v příštím okamžiku, ale má svůj *záměr*.

Záměr je jako energie oprostěná od všech pochyb, koncentrovaná na dosažení stanoveného cíle bez ohledu na překážky. To, že si "tvoříme vlastní realitu", je do jisté míry pravda, i když v naší hmotné rovině to má značný omezení. "Pozitivní myšlenky" nestačí a všechno nevyřeší, jak se mylně domnívají někteří stoupenci New Age typu "Love & Light". Nakolik tenhle princip ale funguje, natolik je *záměr* prvním krokem k vytváření té reality, jakou chceme.

Záměr je zároveň něco víc než "pozitivní myšlenky". Myšlenky samy o sobě jsou relativně pasivní a jako takový nemají velkou "sílu". Tu jim můžou dodat další aspekty mysli, jako například emoce. Myšlenky samy o sobě nevytváří realitu. Zbožný přání (wishful thinking) je taky myšlenka, ale je to typ myšlenky, který nic nevytváří, ale naopak spíš blokuje. (Nebo i vytváří opak toho, co chceme.)

Záměr je tvořivá síla, která má směr a cíl, ale nemá v sobě "přání". Bojovník dá v souladu s vlastní bezchybností do všeho to nejlepší, co dokáže, ale ví, že o konečném výsledku rozhoduje *Duch*. Ze sebe do toho vloží, co může, ale přijme jakékoli výsledek.

Obyčejnej člověk naopak nechce přijmout nežádoucí výsledek, ale zároveň se snaží do všeho vložit

jen minimum úsilí. Přeje si, aby věci dopadly podle jeho představ, upíná se na to, že všechno “musí” dopadnout tak, jak on chce, ale přitom za to necítí žádnou odpovědnost. Prostě požaduje, aby nějaká “vyšší síla” dělala, co on potřebuje, aniž by ho to něco stálo. A když to nevychází, tak se vzteká.

Bojovník neplejtává energií na žádný zbožný přání a už vůbec ne na vztekání se, a jedná na bázi bezchybnosti. Má svoji strategii a nese za ni [zodpovědnost](#). Nemá “přání”, což je pasivní projev bez zodpovědnosti. Má *záměr*, a ten je projevem jeho osobní síly.

A jako je to se všim v nehmotnej rovině vědomí, **síla záměru roste s tím, kolik lidí ho sdílí**. Na osobní úrovni funguje vytváření vlastní reality pomalu, ale **společnej záměr má v tomhle směru mnohem větší sílu**. O tom už jsem něco napsal [tady](#). Čím víc lidí se dokáže upnout na stejnej *záměr* a udržet na něm pozornost, tím větší je šance na jeho uskutečnění.

Těžký čas formuje bojovníka

V týchle době je obzvlášť zásadní připomínat si vlastnosti bojovníka a trénovat je, pokud jste se rozhodli jít touhle cestou a nenechat si píchnout SoulDestroyer a odevzdat se plně do rukou Loutkářů. Jsme pod útoky všeho druhu 24 hodin denně a dokud se přes tohle období nedostaneme, tak se to nezmění. Připomíná to tu poučku Červený královny z *Alenky za zrcadlem*, když Alence říká, že v tomhle království musí člověk běžet, co mu síly stačí, aby zůstal na jednom místě.

To je v podstatě naše současná situace. Jakmile polevíte v úsilí nebo pozornosti, nebo zastavíte, někde vás to smete – ať už do depresí, rezignace, strachu, nebo vás to vrátí do spánku. Bojovník v sobě musí každý den udržovat to správný vědomí – jednak si všechno kolem sebe uvědomovat, a jednak udržovat svoji mysl v režimu bojovníka, což mimo jiné znamená neupadat do žádné negativních mentálních a emocionálních stavů a nehovět vlastním slabostem.

Musí brát na vědomí, že je pod útokem, přijmout to jako situaci, která nějakou dobu potrvá, ať chce nebo nechce, a podniknout kroky, aby ten útok dokázal dlouhodobě ustát. **Pro bojovníka je vlastně lepší útok ustát než se mu úplně vyhnout**. Konfrontace a překážky vedou k růstu a rozšiřují vědomí. Bojovník nesmí polevit v ostražitosti a procházet současným světem plným pastí a negativní energie bezmyšlenkovitě a automaticky. Takový jednání začíná bejt dost o držku.

V každým momentě by si měl bejt vědomej okolních vlivů, který se pokoušeji ho postrčit jedním směrem nebo druhým a podstrčit mu nějakou myšlenku nebo pocit, a stát pevně na vlastních nohou a nenechat se ovlivnit. Měl by si hlídat vlastní myšlenky, pozorovat svoje rozpoložení, a nenechat se stáhnout do žádný negativity.

K tomu může pomoci i nějakej obecněj *záměr* ohledně toho, jak na současnou situaci reagovat. Můžete si nastavit *záměr* nenechat se ovlivnit, naštvat, frustrovat nebo vydeptat okolním světem, v němž debilita narůstá takovou rychlostí, že debilometr už se dávno rozbil. Nebo *záměr* nenechat ze sebe nikým a ničím vysávat energii.

Ať se děje cokoliv – a v nejbližších letech těch těžkostí bude spousta – nastavte si *záměr* se tím bez újmy prokousat na druhou stranu. Už jen pár minut meditace každý den, kdy si připomenete, kdo jste, co tu děláte, jak chcete a nechcete žít, čím se chcete nebo nechcete nechat ovlivnit, a podobně, vám vytvoří mnohem lepší podmínky pro cestu správným směrem.

Všímejte si sami sebe, svejch myšlenek a pocitů, a kdykoliv uvidíte, že nejsou takový, jaký byste chtěli, věnujte nějakou chvíli vlastnímu vědomí a připomeňte si svůj *záměr*. Není od věci najít si každý den trochu času na to, abyste “našli vlastní střed” a překontrolovali, jak na vás dneska ten svět působí a jestli jste se sebou a svojí reakcí na něj spokojeni.

Je třeba si na jednu stranu uvědomovat, že situace je celkem vážná a byly rozpoutány destruktivní síly dlouhého doletu a těžkého dopadu, a kdo není neustále ve střehu, tomu můžou opravdu ublížit, a na druhou stranu neupadat do negativity a beznaděje. Jako vždy, chce to nějakou vyváženost.

Samotný vědomí vám ale poskytuje nějakou obranu proti negativním vlivům obecně. Kdo žije bezmyšlenkovitě a automaticky, ten se vystavuje na pospas všem negativním vlivům a snadno jim podlehne. Kdo žije v permanentní ostražitosti a vědomí bojovníka, ten má proti negativním vlivům nějaký obranný štít i bez toho, aby se o něco musel nějak extra snažit.

To sice neznamená, že se o nic snažit nemusí, ale znamená to, že žít *vědomě* vám automaticky poskytuje *nějakou míru* ochrany proti negativním vlivům. **Vědomí, který je beze strachu, bez vlastní důležitosti, a neplejtvá energií na blbosti, neboli vědomí bezchybného bojovníka, je extrémně odolný proti jakémukoliv negativním vlivům.** Vědomosti a *záměr* tuhle odolnost ale ještě posilují.

Svůj život máte ve vlastních rukách - pokud o to teda stojíte. Není to ale jen o vašich činech ve fyzické rovině. Je to i (nebo možná spíš *hlavně*) o vašich myšlenkách a tej psychické rovině. *Vědomí* vám zajišťuje pevný kořeny a spojení s vaším vyšším "já" (nebo můžeme říct s *Duchem*), a *záměr* vám dává žádoucí směr.

Loutkáři a paraziti se můžou snažit jak chtějí, ale bezchybného bojovníka, kterej neplejtvá energií, má *strategii*, je si všeho *vědomej*, a má *nezlomnej záměr*, nikdy neporazí.

AUTOR: Antivirus

[ZDROJ](#)